

عنوان مقاله:

مقایسه ماهیت پریدر ایران باستان با ماهیت آن در ادبیات فارسی (علمی- پژوهشی)

محل انتشار:

دوفصلنامه ادبیات تطبیقی، دوره 9، شماره 17 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسنده:

لقمان محمودپور - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

ماهیت پری در منابع و مراجع فارسی، مبهم و درهم آمیخته است. یونانیان، ایرانیان دوره باستان و ایرانیان بعد از اسلام، هرکدام باورهای خاصی در باب پری داشته اند. تداخل این باورها، سبب ابهام ماهیت و مدلول پری در اذهان گردیده است. هدف این نوشتار، به دست دادن تصویری روشن از ماهیت پری است که به درک و فهم بیشتر و صحیح تر از متون ادبی و دینی و تاریخی کمک خواهد کرد. برای این کار، مدلول این واژه از قدیمترین ایام تا دوره جدید، در منابع مربوط مورد مطالعه قرار گرفته و مدلول و ماهیت آن در دوره باستان و مدلول و ماهیت و معانی حقیقی و مجازی آن در ادبیات فارسی، نشان داده شده است. بر این اساس، پری در دوره باستان، موجودی اهریمنی، شرور و دشمن روشن و مزدیستان بوده و انواعی داشته است. از دوره باستان و میانه که به ادبیات فارسی رسیده، از موجودی شرور و منفی به موجودی مثبت و نیکوکار تغییر ماهیت داده است. پری در ادبیات فارسی عمدتاً، برجن مسلمان اطلاق شده که موجودی مومن و نیکوکار است. میتوان گفت که پری، تنها واژه بدبختی است که خوشبخت شده است، چراکه از تاریکی به روشنایی، از زشتی به زیبایی، از بدکرداری به نیکوکرداری و از یآوری اهریمن به پیروی از یزدان رسیده است. نتیجه اینکه هم آموزه های اسلامی مثبت گرا بوده و هم زبان فارسی، ظرفیت مناسبی را برای گنجاندن اندیشه ها و تصورات نو در قالب واژه های اصیل خود داشته است.

کلمات کلیدی:

متون پهلوی، ادبیات فارسی، ماهیت، پری، جن.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/833993>

